

Ze kwam in het klooster aan helemaal zoals ze was: kortgeknipt en goedgemutst, zo weggeplukt van het voetbalveld. Op de derde adventszondag, vreugdezondag, legde Noëlla Jordens bij de bernardinnen van Oudenaarde haar geloften voor het leven af tijdens een feestelijke viering in het bijzijn van opvallend veel jonge mensen. De jonge religieuze is dan ook halftijds werkzaam op de Interdiocesane Jeugdendienst.

Lieve Wouters

‘Heer, wat wilt Gij dat ik voor U doe?’

AFKOMSTIG uit een doorsnee katholiek gezin in Oostmalle, was de zondagse kerkgang een gewoonte die Noëlla Jordens (37) van jongs af aanleerde.

Zo rolde ze op zeker moment als vanzelfsprekend in het parochieteam en werd ze mee verantwoordelijk voor de jongerenvering en de catechese. Ook toen velen afhaakten, bleef ze met enkele vrienden de zondagsviering trouw. „Niet dat ik daarover veel nadacht, maar ik vond het belangrijk. Blijkbaar wist ik mij erdoor geraakt.” Intussen blijft Noëlla ook actief in de jeugdbeweging VKSJ, waar ze negen jaar in de leiding staat, waarvan vijf als hoofdleidster.

Pas jaren later, Noëlla gaf toen les aan vierde- en vijfdejaars in het technisch onderwijs, kwam voor het eerst de gedachte aan een religieus leven in haar op. Als met een slingerbeweging zou die gedachte zich af en toe weer aan haar opdringen, om snel weer weggeduwd te worden. Van de weeromstuit besloot Noëlla te gaan voetballen.

- Voetballen?

In ons dorp speelde ik vaak met de jongens van de straat mee op het plein. Soms draafden we een hele middag achter die bal aan. Ik herinner me nog hoe blij ik was toen ik een paar echte voetbalschoenen kreeg. Op mijn 23ste sloot ik me, puur voor mijn plezier, aan bij een damesploeg. Twee keer wekelijks trainen en twee matches per weekend, best een zwaar engagement. Mijn beste moment was als we om halfvijf aan het spelen waren en de kerkklokken luidden. Dan voelde ik de drie dingen die me het meest gelukkig maakten in één moment verenigd: buiten zijn, het voetbal en de Kerk. Toch is het ook hier dat ik besepte dat het voetbal niet mijn diepste vervulling kon zijn.

- Vanaf wanneer nam je het religieuze leven als mogelijkheid ernstig in overweging?

Vooral in de sterkere tijden van het jaar vroeg ik me vaak af wat God met mijn leven wilde. De zus-

ters in onze parochie zagen me er gelukkige mensen uit en ook mijn moeder was altijd vol lof over de religieuzen die ze kende. Ongetwijfeld heeft dat mijn idee van het religieuze leven positief beïnvloed. Die ervaring valt vandaag niet veel jonge mensen nog te beurt en is wellicht ook één van de redenen waarom zo weinigen zich geroepen weten. Toch duwde ik de gedachte steeds weg. Waarom zou God mij dat vragen? Past dat nog wel in deze wereld? Is er niets beters te kiezen?

Ik besepte toen nog niet dat religieus leven geen bewust kiezen is, maar een 'ja' zeggen. Als je voelt dat het dát is wat God je vraagt, dan kun je niet anders dan daarop ingaan. Toen mijn moeder stierf, volgde een periode waarin ik meer oog had voor de diepe dingen in het leven. Het werd een moeilijke innerlijke zoektocht. Toen las ik in *Kerk+Leven* de aankondiging van een roepingenweekend met als titel *Heer, wat wilt Gij dat ik voor U doe?* Die vraag leefde tot dan veeleer onbewust zo sterk in mij, dat ze me niet meer los liet.

We lazen samen het roepingverhaal van de profeet Elisa en ik had het gevoel dat het over mij ging. Ik

wilde meteen gehoor geven aan de oproep in de Schrifttekst. De Bijbel lezen is niet vrijblijvend. Ik liet me aanspreken en het leek me vanzelfsprekend me verder te engageren. Eenmaal de twijfel overwonnen, de zoektocht gestaakt, de deur gevonden en geopend, overvielen me een enorme opluchting en vreugde. Ineens begreep ik helemaal wat het is om echt vrij te zijn. Een heel nieuwe wereld ging voor me open. Ik was echt gelukkig om samen met God op weg te gaan.

- Wat trok je aan in de gemeenschap van bernardinnen?

Laat uw 'ja' een 'ja' zijn, is zo'n beetje mijn motto. Ik hou wel van trouw. Toen ik hier toekwam, was het voor mij duidelijk dat hier gelukkige, jonge religieuze mensen waren, dat er ruimte was om te leven. Dat geldt nog altijd. We zijn niet alleen een groep mensen 'van deze tijd', maar behoren tegelijk ook tot een orde met een lange traditie en diepe spiritualiteit, die teruggaat op de heilige Bernardus van Clairvaux en zijn cisterciënzers.

- Je maakte je thesis voor de faculteit godsdienstwetenschappen

over Bernardus. Licht eens een tijp van de sluier op.

Voor Bernardus staat de menswording van God in Christus centraal. Sommige teksten zijn zo mooi en van eeuwigheidswaarde, dat ze nog steeds heel actueel overkomen. Je staat versteld van zijn mensenkennis. Het zijn echt teksten om te kauwen en herkauwen. Deze koos ik voor op de aankondigingskaart: „O wonderbare goedheid van God ons te willen zoeken en grote waarheid van de mens zo te worden gezocht.”

Erg betekenisvol in de advent, maar het drukt tegelijk ook uit hoe ik me gezocht weet tot het religieuze leven. Er spreekt ook een enorme schroom en dankbaarheid uit, en die voel ik ook tegenover God, omdat Hij mij heeft geraakt en sterk genoeg maakte om 'ja' te zeggen. Zonder het gebed of de kracht van God zou ik geen religieus leven kunnen leiden, zou ik zelfs geen christen kunnen zijn.

Eenmaal de zoektocht gestaakt, de deur gevonden en geopend, voelde ik grote opluchting en vreugde. Dit is echt vrij zijn

- Hoe verliep de feestelijke dag van je geloften voor het leven?

Eraan vooraf ging een retraite bij de zusters van de abdi van Nazareth in Brecht, die ook tot de cisterciënzersfamilie behoren.

De dag zelf was Gaude-teszondag, de derde zondag van de advent, waarin de lezingen oproepen tot vreugde. Dat was wel bijzonder gepast! Na het ochtendgebed hielden we een feestelijk ontbijt. De avond voordien hadden we naar wekelijkse gewoonte in onze gemeenschap een gezamenlijk gesprek en verzoeningsviering. Ditmaal kreeg die avond voor mij een wel heel bijzondere

invulling.

Tijdens de viering wist ik me door velen omringd en voelde ik heel sterk de opdracht om er op mijn beurt te zijn voor de anderen. Er waren veel jonge mensen: van de jeugddienst, de universiteit, uit Oostmalle. Daardoor voelde ik mijn gelovig 'ja' ook aan als een getuigenis in de wereld van vandaag, die het zo moeilijk heeft om nog keuzes te maken. Niet dat ik me daarvan wil afzetten. Ik hou van deze wereld zoals hij is en wil ook te midden van deze wereld leven, maar op een ander ritme om zo te verwijzen naar wat hierboven is.

- Je werkt halftijds voor IJD. Hoe wil je aan jeugdpastoraal doen?

Iets van je eigen overtuiging mogen delen met jonge mensen is fantastisch. Ik weet niet of ik een mooier werk zou kunnen vinden. Jongerenpastoraal is voor mij evangelisch met jongeren op weg gaan, duidelijk en eerlijk. Samen zoeken we naar mogelijkheden om ons met de Schrift te confronteren en ons af te vragen hoe dit met het leven zelf te maken heeft.

In Gent komt elke donderdagavond een grote groep jongeren samen om eucharistie te vieren. De onderlinge verbondenheid groeit. Dat opent wegen. Stilaan ontstaat ook bij jongeren die verder van de Kerk af staan, ruimte om zich door God te laten raken.

© Kristof Ghyselinck